

ANNALIESE AVERY

PROMISIUNEA
ARGINTULUI-
NOPTII

Traducere din limba engleză de Diana Geacă

Editura Paralela 45

CUPRINS

1	Chemarea destinului	1
2	Aici sunt dragoni	12
3	Atingerea Dragonului	22
4	Ziua Scurtei Rotații	30
5	Toate stelele în mișcare	41
6	Dragonul din mașinărie	49
7	Poliția Triajului	61
8	Bezna din vis	71
9	Promisiunea argintului-noptii	77
10	Fapte întunecate	90
11	Descoperirea dragonilor	96
12	Într-o ureche	105
13	Căderea Gândacului	111
14	Comoara cunoașterii	118
15	Marea greșală a lui Corbett	129
16	Maestrul Minciunilor	141
17	În cerul Londrei	147

18	Trezoreria Dragonilor	156
19	Povești cu dragoni	166
20	Bogățiile lumii	174
21	Seiful Daxon	184
22	Maestra de Război	190
23	Evadarea familiei Fitzwilliam	202
24	Dragonul din întuneric	212
25	Păzea!	217
26	Aripa Dragonilor	230
27	ORC	242
28	Dragonii adormiți	254
29	O bătălie și o trădare	265
30	Greenwich-Inferior	279
31	Întâlnirea Inimilor	288
32	Plecarea lui Paisley	296
33	Noaptea dintre lumi	304
34	Celelalte stele ale lui Paisley Fitzwilliam ...	310
35	Invenția nopții	315
36	rotația începe	331

1

CHEMAREA DESTINULUI

Destinul o chema pe Paisley Fitzwilliam. În pumnul ei se afla scrisoarea de convocare.

Plecând de la aerodoc, Paisley și-a aranjat pe umăr vechea tolbă din piele de dragon, care aparținuse tatălui său. Buclele roșii ca focul îi ieșeau de sub căciula de lână. Zgomotul aerocopterelor care se înălțau pe cerul Londrei îi umplea urechile.

Și-a ridicat privirea, mijindu-și ochii spre cerul senin de iarnă. Abia deslușea districtul plutitor Greenwich-Superior, care se întindea la vest, departe de răsărit. În seara aceea, când soarele apunea, districtul plutitor avea să fie sus, la est, pregătit să întâmpine noaptea.

Vântul rece din nord pusese stăpânire pe Londra, degetele lui de gheață întinzându-se și peste restul Imperiului Albion, dar Paisley nu-i dădea atenție în timp ce străbătea străzile poleite cu gheață ale Londrei-Inferioare. Erau lucruri mai importante și mai presante decât Tamisa înghețată. Ziua pe care o așteptase de treisprezece lungi rotații sosise! Avea să afle ce soartă îi pregătiseră stelele. Paisley s-a uitat în jos, la scrisoarea de convocare, în celtică veche, ale cărei litere clare și negre pe pergamentul alb-gălbui o invitau să descopere ce fel de traiectorie îi pregătise Marele Constructor. Paisley a zâmbit, a traversat strada Old Broad și s-a îndreptat către Capela Mecanicistă. Era la fel de sigură de viitorul ei pe cât era de sigură că Soarele e făcut din foc de dragon, iar Pământul, din roțițe de ceasornic.

Paisley știa că avea să devină o exploratoare, la fel ca tatăl ei.

A trecut pe lângă un făurar de știri, care striga titluri din *Crainicul Regelui*.

— Cometa Ucigașă anunță Începutul Sfârșitului. Dar doamna cercetătoare insistă că asta *nu* se datorează unui dragon!

Paisley a încrămenit la auzul cuvintelor „doamna cercetătoare“. S-a întors iute către făurarul de știri și a întins mâna să ia un ziar.

— Hei, te crezi la bibliotecă? Dacă vrei să-l citești, trebuie să-l cumperi, a spus țăfnos tânărul.

Paisley și-a strecurat mâna în pliurile paltonului gros de lână. Când a întins o monedă de argint de șase penny, a surprins privirea vânzătorului pe încheietura mâinii ei stângi. Mâneca i se ridicase, dezvelind brățara groasă din piele de dragon. Paisley s-a îmbujorat, făcându-se că nu vede nici sprâncenele încruntate, nici disprețul cu care vânzătorul îi aruncase restul. Începând de a doua zi, nu mai trebuia să poarte brățara aceea niciodată. Traectoria ei avea să fie dezvăluită, iar stelele, să strălucească puternic, astfel încât toată lumea să i le poată vedea.

Și-a reluat încet drumul, citind ziarul. Numele mamei i-a sărit în ochi.

Prof. Violetta Fitzwilliam, prima și singura fiziciană celestă din districtul plutitor Greenwich-Superior, a descoperit o cometă ultrarapidă, Cometa Wolstenholme, numită astfel după bunicul profesoarei, care a fost tot savant. Peste câteva zile, cometa va aprinde cerul gloriosului nostru imperiu și ținuturile sălbatic de pe Tărâmul din Nord.

Breasla Mecaniciștilor îi asigură pe cetățenii îngrijorați că, dacă afirmațiile doamnei

Fitzwilliam sunt adevărate, atunci cometa face parte negreșit din planul Marelui Constructor.

Totuși, sunt oameni care cred lucrurile nu stau tocmai bine în Mecanismul Celest.

Ia ampoare o temere îngrijorătoare, și anume că așa-numita cometă ar fi de fapt Malgol, Marele Dragon anunțat de profeția Santinelelor Dragoni.

Luând în considerare traiectoria tumultuoasă a profesoarei, s-ar putea să fie o fărâmă de adevăr aici. Cititorii își amintesc că Violetta Fitzwilliam este văduva regretatului Sir Edmund Fitzwilliam, Cavaler al Albionului, protector devotat al regilor George și comandantul Ligii Exploratorilor. Sir Edmund a murit în urmă cu patru rotații, în Imperiile din Est, în timp ce se afla într-o misiune diplomatică pentru regii George.

Violetta Fitzwilliam este și mama unui băiat invalid și a unei adolescente care nu și-a primit încă traiectoria stelară.

Profesoara ține o conferință în această seară, despre descoperirea sa, pe care Crainicul o va prezenta mâine. Pentru cei care doresc să afle mai multe despre profeție: dați la pagina opt.

Exasperată, Paisley s-a bosumflat, a împăturit ziarul și l-a îndesat în tolă. „Marele Dragon, cum să nu!“ Mama ei urmărise cometa săptămâni întregi, calculându-i progresia pe traiectoria nevăzută a Mecanismului. Ideea că putea fi un Mare Dragon era de-a dreptul neștiințifică!

Cât despre faptul că ea nu avea traiectorie stelară... Ei bine, era pe cale să rezolve problema asta.

Ceasul din turn a bătut pe când se îndrepta iute spre strada Wormwood. Capela Mecanicistă domina tot drumul, cu acoperișul ei sub formă de cupolă și colțurile cu turlă răsucite.

Paisley a întins mâna spre principala roată zimțată de pe ușa decorată a capelei, dar s-a oprit brusc.

S-a uitat în spate, la strada aglomerată, la oamenii care treceau pe acolo, urmându-și destinul cu pași siguri. I s-a tăiat respirația.

Dacă stelele ei nu-i erau pe plac?

Dacă destinul pe care și-l imaginase singură avea să-i fie furat de stele?

Paisley a tras adânc aer în piept și a simțit cum plămâniile i se umplu de mici ace de gheață. A ținut aerul o clipă, apoi l-a dat afară dintr-odată, printr-o răsuflare fierbinte care părea ieșită din gura unui dragon.

Ar fi fost mult mai ușor dacă și-ar fi primit stelele pe când era bebeluș, așa cum li se întâmpla aproape tuturor oamenilor.

Toți cei pe care îi cunoștea își știau traiectoria. În general, o persoană își afla destinul încă din copilărie. Astfel, oamenii creșteau știind cu precizie ce le pregătise traiectoria.

Dar nu și Paisley.

Avusese parte de treisprezece ani lungi de vișări și speranțe. De încercări de a afla singură ce-i rezerva traiectoria. Acum avea propriile planuri pentru viitor. Planuri pe care Marele Constructor nu le proiectase.

Rar se întâmpla ca o persoană să trăiască atât de mult fără să-și cunoască traiectoria, dar nu era ceva nemaiauzit. Mecaniciștii dezvăluiau un destin numai atunci când stelele spuneau că e momentul potrivit pentru asta. Dintr-un motiv neștiut, stelele lui Paisley așteptaseră mai mult decât de obicei.

Dar acum, când în sfârșit avea să i se dezvăluie calea în viață, a cuprins-o un fior rece de îndoială.

Paisley și-a retras mâna de pe ușă și și-a mușcat buza.

Dacă Marele Constructor îi pregătise ceva ce ea nu-și dorea?

Iată de ce ținuse ascunsă somația față de mama și de fratele ei mai mic, Dax. Putea să se ducă acasă,

și nimeni n-ar fi știut nimic. A făcut un pas în spate și a dat să plece.

Apoi s-a oprit.

Coborându-și privirea la scrisoarea de convocare, a desfăcut plicul și a scos micul disc de cupru dinăuntru. Nu era prima oară când își trecea degetele peste creștăturile de pe marginea lui și peste zgârieturile care-i străbăteau suprafața. Aceste mici linii și șanțuri aveau să-i pecetluiască destinul.

A aruncat o privire peste umăr, la făurarul de știri. Nimeni n-avea să mai rânjească disprețuitor la ea pentru că nu avea stele călăuzitoare.

A strâns în pumn discul și a împins ușa capelei, pregătită să-și înfrunte viitorul.

Ghetele lui Paisley au răsunat pe podeaua de piatră. Și-a îndreptat privirea spre coloanele răsucite, cu mii de roțițe, ce se învârteau ușor în sus, către tavanul negru ca tușul. Tavanul strălucea, luminat de o mie de stele false: fiecare dintre ele era o replică a unei stele adevărate, fiecare rotindu-se pe plafon în același loc în care se afla steaua sa corespondentă.

S-a concentrat asupra unei stele mici și strălucitoare, și o scânteie de speranță s-a aprins în ea. Poate că, până la urmă, stelele ei aveau să fie în concordanță cu ceea ce-și dorea. Altfel, de ce-i permitea Marele Constructor să-și dorească ceva care nu se afla pe traiectoria ei?

Deasupra podiumului atârna o reprezentare a Osândeii. Paisley stătuse adesea în strană și studiasc scena pictată în culori aprinse, în timp ce preotul mecanicist declama un capitol din Planurile Directoare, învățăturile străvechi ale Marelui Constructor.

Osânda ilustra două povești. Una arăta cum Marele Constructor făurise căile aurii și răsucite ale Mecanismului Celest pornind de la răsufllarea Marilor Dragoni. Focul lor era la fel de strălucitor precum căile scânteietoare, sclipind în lumina stelelor false din capelă.

Auzise des mitul în timpul lecturii învățăturilor: despre cum răsufllarea dragonilor făcuse Soarele și lumina, iar Marele Constructor inventase apoi noaptea, pentru ca stelele să poată călăuzi oamenii.

A doua poveste arăta destinul Marilor Dragoni, pedeapsa lor pentru că se îndepărtaseră de Marele Constructor și își făuriseră propria traiectorie în lume. O imagine dinamică a Primului George înfruntând Marele Dragon Ealdordóm, primul care fusese alungat. George ținea în mână o lance, Ascalon. Se spunea că lancea fusese făcută special pentru George, pentru ca el să-și poată îndeplini destinul și să scape lumea de Marii Dragoni, după cum plănuse Marele Constructor.

Paisley simțise adesea că soarta Marilor Dragoni ar fi trebuit să fie diferită. Nu meritaseră să moară

doar pentru că doriseră să-și trăiască viața după bunul plac. Paisley își petrecuse cele treisprezece rotații trăindu-și viața după bunul plac. Gândul că, în curând, avea să-i fie luată puterea de a-și controla destinul o făcea să se întrebe dacă nu cumva era mai bine să rămână fără traiectorie stelară.

Oricum, Planurile Directoare spuneau foarte clar că toată lumea are o traiectorie care trebuie urmată, și, în sfârșit, venise momentul ca Paisley să o primească pe a ei.

Schematica o aștepta pe podium. Încheietura mâinii stângi o furnica de nerăbdare.

Ca majoritatea mașinăriilor mecaniciste, schematica avea un design elegant. Fanta superioară avea exact mărimea discului de cupru, iar gaura circulară din față era fix cât mâna ei.

Paisley își simțea acum pieptul ridicându-se și coborând.

Venise clipa.

Rotițele destinului se învârtiseră deja pentru ea, și era pe cale să afle ce-i rezerva traiectoria. Entuziasmul s-a luptat o vreme cu frica, dar a câștigat.

Paisley și-a ținut respirația, și-a introdus mâna stângă în mecanism, cu palma în sus, și a vârat discul în fantă cu mâna cealaltă. O clipă nu s-a întâmplat nimic, pe urmă mecanismul s-a strâns în

jurul antebrațului său, ținându-i mâna și încheietura captive.

Răsuflarea i s-a precipitat și s-a simțit brusc năpădită de sudoare.

Încheietura a început s-o usture. Și-a mușcat buza, și lacrimile i s-au prelins pe obraji. Din fericire, durerea s-a risipit într-o clipă. Schematica s-a deschis, iar Paisley și-a scos, nesigură, mâna.

Și-a ridicat brațul spre lumină, studiind micile stele aurii care apăruseră pe încheietură.

Paisley a zâmbit. În sfârșit, avea și ea o traiectorie stelară. Era ca toți ceilalți cetățeni din Imperiu.

Dar stelele ei aveau ceva ciudat. În toate diagramele tatuate pe care le văzuse vreodată, punctele aurii formau un cerc, delimitându-i circumferința și umplându-i suprafața. Dar stelele ei erau împrăștiate într-un singur semicerc, căruia parcă îi lipsea cealaltă jumătate.

Din partea de jos a aparatului a ieșit o bucată lungă de pergament. Numele lui Paisley era scris pe el, în celtica veche.

Sub numele ei era o ilustrație identică cu stelele proaspăt tatuate de pe încheietura ei.

Paisley s-a uitat mai jos, la rândurile de simboluri și de explicații detaliate, și le-a tradus repede pe fiecare; îi spuneau ce fel de persoană era și cum se vor învărti roțițele de pe traiectoria ei.

Cu toată dispunerea ciudată a stelelor, s-a liniștit și a zâmbit larg, căci tot ce citea despre ea era adevărat. Stelele ei spuneau că e curajoasă și loială. Că se afla întotdeauna de partea adevărului și că se lupta pentru drepturile ei și ale celorlalți. Stelele ei spuneau că pune nevoile celorlalți mai presus de ale ei și că, din când în când, ar trebui să asculte de propriile nevoi și interese. Apoi Paisley s-a întrerupt din citit.

În timp ce traducea ultimul paragraf, i s-a uscat gura. A citit rândurile o dată, de două ori, de trei ori. Răsuflarea ei s-a accelerat, iar inima a început să-i bubue în urechi. Frica a copleșit-o.

*Vei fi curajoasă. Vei face tot ce-ți va sta în putință.
Va trebui să pleci departe, dar nu vei călători mult.
Vei suferi mari pierderi. Stelele tale spun că vei eșua.
Stelele tale, Paisley Fitzwilliam, spun că, înainte de
cea de-a paisprezecea ta rotație, roțițele tale vor ceda,
traectoria ți se va curma, iar tu vei muri.*